

Pohlaví.

Velikou část lidí na zemi tíží myšlenky na styk mezi oběma pohlavími, mužským a ženským. Výjimku tvoří snad jen lehkomyšní, kteří se vůbec nenechají ničím zatěžovati. Všichni ostatní, nechtě se jakkoliv různí, hledají veřejně nebo tiše v ústraní nějaké rozřešení. Je na štěstí mnoho lidí, kteří právě v tomto směru touží po správném ukazovateli cesty. Je ovšem otázkou, jestli by se pak podle něho řídili. Je však skutečností, že se tím velmi zabývají a že je z větší části také tíží vědomí, že vůči této otázce stojí nevědomí.

Lidé snažili se to řešiti nebo zakotviti v otázkách manželství, ale tím se nepřiblížili uspokojivé základní myšlence. Neboť zde jako ve všem jest hlavní věcí to, že člověk ví, s čím jest mu jednati! Jinak nemůže s tím býti nikdy hotov. Zůstává mu neklid.

Při tom mnozí zaměňují již předem velmi často správný pojem pro slovo „pohlaví“. Bere se všeobecně, ačkoliv vlastní smysl jest mnohem hlubší.

Chceme-li o tom míti správný obraz, nesmíme býti tak jednostranní, abychom se nutili k určování, která mohou sloužiti jen čistě pozemskému společenskému řádu a zákonům ve stvoření se namnoze úplně protiví. U tak závažných věcí jest nutno pohříziti se hluboko do stvoření a uchopiti **základní myšlenky**.

Jmenujeme pojem ženského a mužského nesprávně dvojím

pohlavím. Slovo pohlaví uvádí od počátku většinu lidí do pronikavého omylu, protože v mnohých myslích jest to uváděno ve spojení s rozplozováním. A to jest nesprávné. Rozdělení ženského a mužského **v tomto smyslu** projevuje se ve velké myšlence stvoření pouze až v nejkrajnější a nejhutnější hrubohmotnosti. **V hlavním** dění nikoli.

Co je to pohlaví? Zárodek ducha jest při svém výstupu z duchovní říše bez pohlaví. Nenastává také žádné rozpoltění, jak se namnoze za to má. Rozpoltění jsou zvláštní výjimky, o kterých promluví na konci této úvahy. V základě zůstává zárodek ducha vždy pro sebe, uzavřen a ucelen. S uvědoměním zárodku ducha na jeho pouti pozdějším stvořením, tedy v samočinném napodobení vlastního stvoření, bere tento zárodek na sebe, jak jsem již mnohokrát řekl, podle stupně svého uvědomění nám známé lidské formy, které jsou napodobením Prastvořených, kteří byli stvořeni podle obrazu Božího.

Při tom rozhoduje **způsob** zárodku ducha. To jest směr, kterým se snaží takový zárodek ducha během svého uvědomování převážně vyvíjeti v něm spočívající schopnosti. Zda činí tak ve způsobu pozitivním, s plnou silou ženoucím, nebo negativním, tiše udržujícím. Podle toho, kam ho pudí hlavní jeho touha.

Podle svého původu může činiti **obojí**, poněvadž zárodek ducha má v sobě **všechny** schopnosti. A to všechny zárodky stejně a nezkráceně. Každý zárodek jest pro sebe dokonale zaokrouhlený a ucelený. Záleží pouze na tom, **co** z toho vyvíjí. A v této činnosti, která zpočátku záleží jen v silných přáních, která se stupňují až k touze, **tvoří se forma**. Positivní činnost vytvoří formu mužskou, negativní formu ženskou. Zde jeví se již mužství

a ženství ve své formě navenek znatelné. Obojí jest ve své formě určitým projevem toho způsobu činnosti, jaký si kdo vyvolil nebo přál.

Ženské a mužské nemá tedy co činiti s obvyklým pojmem pohlaví, nýbrž ukazuje jen **způsob činnosti ve stvoření**. Teprve v tak zvané hrubohmotnosti tvoří se z formy rozplozovací orgány, jimiž rozumíme mužské a ženské. Jenom hrubohmotné tělo, tedy tělo pozemské, potřebuje k svému rozmnožování těchto orgánů.

Formu vlastního těla, mužskou nebo ženskou, tvoří tedy **způsob činnosti ve stvoření**. Hrubohmotné pozemské tělo jest jen hrubě sestavený odlitek této formy.

Tím staví se také pohlavní výkon na ten stupeň, na který patří. Jest to nejnižší stupeň, který vůbec ve stvoření jest, stupeň čistě hrubohmotný, který jest daleko vzdálen od duchovna.

Jest pak tím smutnější, když se lidský duch skloní pod jho této činnosti, která patří jen k nejzevnějšímu obalu tak, že se stane jejím otrokem! A to dnes žel tak zevšeobecnělo, že to poskytuje smutný obraz, jak neocenitelně vysoko stojící duchovno nechává se pod pláštíkem nejhrubší hmotnosti dobrovolně šlapati a zdržovati.

Jest samozřejmo, že takové protipřírodní dění musí dojíti ke zlému konci. Jest to proti přírodě, protože od přírody jest duchovno to nejvyšší v celém stvoření a proto soulad může býti jen tehdy, dokud duchovno jako nejvyšší panuje a všechno ostatní zůstává **pod** ním. A to i při spojení s hrubohmotně pozemským.

Nepotřebuji při tom snad ani zvláště poukazovat, jakou smutnou úlohu hraje pak člověk, který sklání svého ducha pod panství nejhrubšího hrubohmotného pláště. Toho pláště, který nabývá své citlivosti teprve skrze ducha a opět ji pozbude, jakmile je odložen. Tento plášť jest nástroj v ruce ducha, který sice má zapotřebí péče, aby byl k užítku, ale může přece vždy zůstat jen ovládaným nástrojem. Neboť v řádu stvoření není žádného komunismu! **Kde tento** hrozí se vplížiti, tam následuje nezbytně zhroucení, protože taková část musí býti vypuzena, aby nesoulad neměl přístupu dále. Takovým zhroucením napravuje zvrtné působení ve stvoření ona místa, jež se stala škodlivými.

Duchovní, bytostná a jemnohmotná forma se mění, jakmile zárodek ducha mění svou činnost. Přechází-li z převážně negativního k pozitivnímu, musí se ženská forma přeměnit v mužskou a naopak. Neboť způsob, který v činnosti **převládá**, tvoří formu. Schránka pozemské hrubohmotnosti nemůže však tak rychle následovati tyto změny. Není tak snadno schopna proměn a jest proto také určena jen pro zcela krátkou dobu. V tomto případě objeví se pak obrat při **znovuvtěleních**, jichž bývá ve většině případů mnoho.

Tak se stává, že lidský duch velmi často proputuje svůj pozemský život **střídavě** v mužských a ženských tělech, vždy podle svého vnitřního zaujetí stanoviska, které se mění. A to jest **nutné** k tomu, aby **všechny** schopnosti duchovního zárodku dospěly po řadě k vývoji.

Řekl jsem již, že pro vznik formy jest směrodatné to, co **převládá** ve chtění činnosti. Zárodek ducha neprojevuje se totiž vždy zcela pozitivně a také ne úplně negativně.

Schopnosti, které při tom v činnosti nejsou, pouze dřímají a mohou být kdykoliv probuzeny.

Stane-li se však někdy přece, že duchovní zárodek vyvine **všechny pozitivní** vlastnosti, tedy působí to na negativní, dosud nevyvinuté schopnosti tak silně, že může následovati jejich vypuzení a tím i vymrštění. Tím dokoná se **roztržka**, nebo rozpoltění. Takto vymrštěné jinorodé části jsou pak nuceny probuditi se pro sebe a přijmou pak samozřejmě ve své uzavřenosti formu opačnou, tedy ženskou. **To** jsou pak rozpoltěné zárodky, které se musí opět najíti, aby vytvořily celek. Takový postup není však všeobecný a jest výjimkou.

Názor lidí, že ke každému člověku patří doplňující duše, jest sám o sobě správný, avšak ne ve smyslu předchozího rozpoltění. Dvojná duše jest něco zcela jiného. Zdůraznil jsem to již ve své přednášce „Manželství“¹⁾. Dvojná duše jest jen ta, která se ke druhé duši **hodí**. Jest to duše, která vyvinula právě **ty** schopnosti, které druhá duše nechala v sobě dřímati. Tím nastává pak dokonalé doplnění a výsledkem jest společná práce veškerých schopností ducha, všech pozitivních a všech negativních. Takové doplnění není však jen jedno, nýbrž lidí, kteří je mohou dáti, jest mnoho. Přeje-li si člověk doplnění, není přitom odkázán na zcela určitého druhého člověka. Ve svém pozemském životě může se setkati s mnohými, jakmile jen svou schopnost cítění udržuje čistou a bdělou.

Životní podmínky ke štěstí nejsou tedy nijak tak těžko splnitelný, jak se zdá v prvním okamžiku jen napolo vědoucím. Štěstí jest mnohem snáze dosažitelné, než mnozí myslí. Lidstvo musí však dříve znáti zákony, spočívající ve stvoření. Žije-li podle nich, **musí** býti šťastno! Ale dnes jest toho dosud velmi vzdáleno.

Proto všichni ti, kdo se blíží velké Pravdě ve stvoření, budou se ještě nutně cítiti osamělými. To však nečiní nijak nešťastným, nýbrž chová v sobě veliký pokoj a mír.

1)

Přednáška: [25. Manželství.](#)